

ANEM A FONS

Conflictes i decepcions de Jesús en l'Evangelí de Marc

Oriol Garreta

Índex

Pòrtic.....	3
L'Evangelí de Marc.....	5
Els inicis.....	7
Jesús en conflicte.....	9
Decepcions de Jesús.....	13
Desenllaç del conflicte i de les decepcions.....	17
Conclusió.....	25

Il·lustració portada: Ignasi Flores

Amb la col·laboració de:

**Ajuntament
de Barcelona**

Pòrtic

Us proposem llegir, treballar o fer estudi de l'evangelí de Marc des d'una perspectiva diferent, la del conflicte i les decepcions que experimenta Jesús. “La creu forma part de la naturalesa humana i Jesús carrega aquesta creu”, ens recorda l'autor, l'Oriol Garreta.

En aquest Document d'ACO que inaugura una nova etapa (amb un format i títol diferents) us proposem una aproximació a l'evangelí de Marc, no tant des d'un vessant teològic, sinó des d'un més planer.

L'autor ens ajuda a entendre que els conflictes i les decepcions de Jesús, són també els nostres (conflicte en el nostre món, en les nostres comunitats i en nosaltres mateixos), i que poden ser viscuts com a lloc de revelació de Déu.

Aquest document pot ser una bona eina per mirar-se'l individualment i fer pregària, o fer-ho en grup. Hi trobareu una selecció de citacions comentades, amb l'objectiu que sigui ben assequible per a tothom.

Per últim, podeu complementar aquesta lectura amb el Document d'ACO n. 14 *L'Evangelí de Marc. El camí del deixeble de Jesús*, de Josep M. Soteras.

L'Evangeli de Marc

- Marc, o la comunitat cristiana que va elaborar aquest text, és el creador del gènere literari **“evangeli”, bona notícia a transmetre**, el primer autor que va escriure en aquest recurs literari, en el segle I, entre els anys 60 i 70 dC.
- Aquest gènere literari pretén **reconstruir l'experiència d'aquells que van conèixer Jesús i els va canviar la vida**. Per tant, no pretén pas compondre una “vida” de Jesús, sinó comunicar una experiència per ajudar-nos a creure, estimar i seguir Jesús.
- Se'ns ofereix a tots l'evangeli per tal que també nosaltres **fem l'experiència de trobar-nos amb Jesús en la nostra vida de cada dia i deixar que ell ens canviï la vida**.
- L'evangeli de Marc ens presenta Jesús com **“l'home en conflicte i decebut dels qui l'envolten i l'escolten”**. La creu forma part de la naturalesa humana i Jesús carrega aquesta creu. La conflictivitat i les decepcions ens pertanyen a tots i, per tant, a Jesús també com a home que és, i pertanyen també a la seva divinitat. Aquest conflicte i decepció tindrà com a desenllaç la seva **mort en creu i la seva resurrecció**.
- De Jesús, el que va fer canviar més radicalment la vida dels seus deixebles fou la seva mort i la vivència de la seva resurrecció. És a partir d'aquest esdeveniment que els deixebles comencen a entendre Jesús, a creure profundament en ell i seguir-lo en la seva vida, assumint tot el que hi ha en ella de creu, de conflictivitat, de decepcions.
- Entendre **el conflicte i les decepcions com a llocs de revelació de Déu** és una clau per comprendre la persona de Jesús en l'evangeli de Marc.

- La lectura de l'evangeli de Marc des de la perspectiva del **conflicte i les decepcions**, ens ajudarà a descobrir la presència de Jesús no solament en **el nostre món en constant conflicte**, sinó també en el si de **les nostres comunitats i en nosaltres mateixos**, que també experimentem constantment conflictes i decepcions.
- Per a Marc, la finalitat de la seva narració evangèlica és aconseguir **el seguiment de Jesús** per part dels qui llegeixin el seu escrit. Per això acaba el seu evangeli inesperadament, amb la intenció que nosaltres continuem escrivint-lo amb la vivència que fem de Jesús en la nostra vida de cada dia, en la nostra Galilea en la qual Jesús ens va al davant, narrant també els nostres moments de conflicte i de decepcions.
- Proposem uns textos seleccionats de l'evangeli de Marc, perquè fem l'experiència de Jesús que cerca l'autor en aquest escrit, perquè assumim la conflictivitat i decepcions que el mateix Jesús provoca en nosaltres i en el nostre món.

Els inicis

Mc 1,14-15 (*Inici de la predicació a Galilea*)

Jesús no es queda al desert, seguint l'exemple de Joan el Baptista; no va a Jerusalem, on hi ha el centre religiós i polític per començar la seva predicació; comença a **Galilea**, la regió més allunyada, amb forta presència i influència pagana.

L'evangeli de Marc acabarà convocant els deixebles a Galilea per reiniciar i refer en la vida de cadascun d'ells (la nova Galilea, la Galilea de la nostra vida) la trobada amb Jesús.

Com trobo Jesús en la meua vida, en la meua Galilea?

En quins moments, en quins fets i activitats hi descobreixo l'evangeli de Jesús, les seves passes, els seus gestos, les seves paraules?

Jesús en conflicte

Mc 1,21-28 (**Guarició d'un home posseït d'un esperit maligne**)

Conflicte amb "les forces del mal", que no volen que Jesús les destrueixi.

El poble s'adona que Jesús és diferent dels "mestres de la Llei".
*Sento en mi i al meu voltant la força i la resistència del mal?
Què em captiva de la persona i les paraules de Jesús?*

Mc 1,40-45 (**Guarició d'un leprós**)

Conflicte amb la mentalitat de la gent sobre la impuresa.

Jesús comença a tenir l'oposició de molta gent que no el deixa entrar en algunes poblacions perquè és un impur, ja que ha tocat un leprós.

Quines persones, per la seva condició, són marginades per la societat d'avui?

Quins testimonis trobo d'atenció, acolliment i ajuda als marginats?

Hi reconec Jesús en aquests testimonis?

Mc 2,1-12 (**Guarició d'un paralític**)

Conflicte amb els mestres de la Llei.

S'escandalitzen de Jesús i l'acusen de blasfem, ja que només Déu pot perdonar pecats.

Com ajudo a posar-se en acció els qui no fan res pels altres o no es comprometen en res?

Palpo la presència activa de Déu en els qui estimen i perdonen?

En quins moments ho he descobert?

Mc 2,13-17 (**Jesús crida Leví, un publicà**)

Conflicte amb els mestres de la Llei i els fariseus.

Critiquen Jesús perquè va a casa de publicans i pecadors a menjar.

Es comparteix taula, amistat, amb persones d'altres cultures, amb

*maneres d'actuar o de pensar diferents de les nostres?
Quina mirada tinc envers aquestes persones?
Puc dir de mi que repeteixo els gestos i actituds de Jesús?*

Mc 2,23-28 (**Les espigues arrencades en dissabte**)

Mc 3,1-6 (**Un home curat en dissabte**)

Conflicte amb els fariseus.

Davant de les crítiques que rep per trencar la normativa del dissabte, Jesús diu que el dissabte ha estat fet per a l'home i no l'home per al dissabte.

Jesús s'indigna i s'entristeix per l'enduriment del cor de molts davant persones que sofreixen.

*Hi ha avui dia indignació davant la insensibilitat de persones i governs envers els més pobres? Quines accions de protesta hi ha?
Descobreixo Jesús en els indignats, en les accions reivindicatives i de protesta?*

Mc 3,22-30 (**Jesús i Beelzebul**)

Conflicte amb els mestres de la Llei.

Els mestres de la Llei acusen Jesús d'actuar amb el poder del dimoni, del mateix mal.

*És inqüestionable l'existència del mal. Jesús hi va lluitar en contra.
En quins fets i actituds descobreixo la presència del mal?*

En quines situacions veig Jesús lluitant avui en mi o en la humanitat contra el mal?

*En quins moments he experimentat la victòria del bé o del mal?
Com he reaccionat en aquestes circumstàncies? Em desanimo i m'enfonso o confio en les possibilitats que Déu ens dóna de refer les situacions negatives?*

Mc 5,21-43 (**Guarició d'una dona amb hemorràgies. La filla de Jaire, retornada a la vida**)

Conflicte amb les normes de "puresa religiosa i legal" i la mentalitat que tota malaltia i la mateixa mort són conseqüència del pecat i causants d'impuresa.

Jesús guareix la dona malalta i abatuda per aquestes normes,

i la restitueix a la seva dignitat de dona. Jesús retorna a la vida una nena de 12 anys, malgrat l'actitud de la gent davant la mort. Jesús, davant la gent, és considerat com un impur per haver estat tocat per una dona impura i haver tocat una nena morta. En els dos fets, Jesús es manifesta com a portador de vida i dóna una gran importància a la fe com a força alliberadora.

Tinc alguna actitud repulsiva envers algunes persones?

M'atanso a persones marginades i poc valorades?

Sé comunicar ànim i esperança a persones enfonsades per la situació que estan vivint?

Mc 7,1-23 (**La tradició dels antics**)

Conflicte amb els fariseus.

Davant la crítica que els fariseus fan a Jesús per trencar les tradicions, Jesús ataca directament la conducta hipòcrita dels fariseus que tenen el poder ideològic i religiós davant del poble: desautoritza la conducta oficial perquè no és la conducta de Déu, sinó dels homes, allunya les persones de Déu quedant-se en les pràctiques externes, oblida les necessitats primàries de les persones i es queden en normes rituals. És més fàcil rentar-se les mans que estimar, que donar pa a qui té fam.

M'he servit algun cop de les lleis per protegir-me de les exigències de l'amor i la justícia envers els altres?

Tranquil·litzo la meua consciència davant les necessitats i el patiment de les persones amb una almoïna escarransida, amb una pregària, sense atansar-me a les persones afectades?

Mc 8,11-13 (**Petició d'un senyal**)

Conflicte amb els fariseus.

Jesús no respon a la petició dels fariseus, ja que si no són capaços de veure els signes que ell fa, de què els servirà un signe del cel?

Segons Jesús no ens hem de purificar de res de fora: ni de tocar un leprós o un mort, ni de menjar pa sense rentar-nos les mans. L'autèntica puresa o impuresa està en el nostre cor, que és el lloc de les intencions i projectes que poden promoure la vida o posar-

la en perill i matar-la. El que impedeix al poble menjar no és tenir les mans brutes, sinó la voluntat d'uns quants de no compartir el seu pa.

*M'adono que els signes dels temps són avui els mateixos signes que donava Jesús: saciar la fam, guarir el malalt, preocupar-se per la sort del poble, dignificar les persones menystingudes?
Quina voluntat tinc de compartir el que sóc i posseeixo?*

Decepcions de Jesús

Mc 3,20-21 i 31-35 (**Jesús i la seva família**)

Decepció davant l'actitud de la seva mare i els seus germans.

No l'entenen. El volen apartar de la seva opció de vida. Creuen que ha perdut el seny.

A Maria no li fou fàcil entendre el seu fill, va haver de fer tot un procés de maduració de la seva fe per anar entenent Jesús.

He tingut algun conflicte amb la família per les meves opcions de vida?

Com treballo la meva fe per anar descobrint els camins de Déu en la meva vida?

Quin suport he trobat en Jesús?

Mc 4,35-41 (**La tempesta calmada**)

Decepció davant la fe dels deixebles.

La barca enmig del mar sempre se l'ha considerat com la comunitat cristiana enmig del món, i Jesús present en ella.

He experimentat en la meua vida els silencis de Déu?

En moments de dificultats personals o problemes existents en la societat, quines reaccions he tingut?

Totes aquestes situacions m'han fet madurar la fe en Jesús?

Mc 5,1-20 (**Guarició d'un endimoniaat a Gèrasa**)

Decepció davant els pobles pagans.

Text carregat d'un gran simbolisme: Jesús venç el mal i dignifica la vida de les persones dominades pel mal, però la presència de Jesús en el territori pagà dels gerasens fou considerada com una amenaça per als seus béns (els porcs).

Quins fets i situacions del nostre món manifesten l'afeció a les riqueses per damunt de la vida i la dignitat de les persones?

Quines persones són avui signe de la presència de Jesús en la lluita contra el mal?

Com em sento cridat per Jesús a ser enmig del món portador de vida, testimoni de valoració de la persona humana per damunt de les riqueses?

Mc 6, 1-5 (**Jesús, rebutjat en el seu poble**)

Decepció amb la gent de Natzaret.

No l'entenen ni l'accepten. No els cap al cap que Déu sigui present en Jesús.

Crec que Déu és present en mi i actua a través meu?

Reconec la presència de Déu en els meus germans, en tots aquells fets i esdeveniments del món on s'està lluitant i construint un món nou?

Mc 6, 30-52 (**Primera multiplicació dels pans**)

Decepció davant l'actitud dels deixebles.

El deixebles tornen contents de la seva missió apostòlica. Jesús els convida a compartir amb ell aquesta experiència. Però la gent cerca Jesús, ell se'n compadeix i es posa a parlar-los.

Els deixebles manifesten un cert interès per aquella gentada, però demanen a Jesús que els acomiadi. Jesús, decebut davant d'aquesta reacció, els diu que siguin ells qui els donin menjar i els fa compartir el pa que guardaven per a ells.

Què han après de la seva primera experiència apostòlica?

Decebut, els mana que se'n vagin amb la barca. Es queden sense Jesús.

Jesús prega al Pare davant d'aquest fracàs amb els seus deixebles.

Els deixebles no han entès res d'allò dels pans.

Quin grau de compromís tinc davant els problemes socials d'avui?

Em satisfai amb petites accions?

Què em va demanant Jesús?

Les activitats de cara als altres que vaig fent, em tranquil·litzen la consciència o m'esperonen cada dia més a un compromís més ple?

Mc 8,14-21 (**El llevat i els pans**)

Decepció davant dels deixebles.

Encara no ho enteneu?, diu Jesús als seus deixebles preocupats pel poc menjar que tenen.

Visc molt pendent del menjar, del vestir, del diner?

Enmig dels problemes que hi ha en la nostra societat, enmig del patiment de tantes persones, de tantes famílies, de tants pobles, quin grau de confiança tinc en Déu?

Em sento a les seves mans? Palpo que Déu està al costat dels que més pateixen?

Procuro, amb les meves actituds i accions, ser testimoni d'aquest Déu al costat dels pobres?

Mc 8,27-38 (**Confessió de Pere. Jesús anuncia la seva mort i resurrecció**)

Decepció davant de Pere.

Pere manifesta la seva fe en Jesús, però encara no ha entès que la creu és part de la vida de tots nosaltres, i que cal assumir-la.

En moments de prova, quina reacció tinc?

Assumeixo la meva pròpia creu?

Acompanyo els altres a dur la seva creu, a compartir-la amb ells?

Les paraules de Jesús en aquest text, com procuro viure-les?

Mc 9,30-37 (**Jesús anuncia per segona vegada la seva mort i resurrecció**)

Decepció davant dels deixebles.

Els deixebles encara somien en els primers llocs en el Regne, mentre Jesús els parla de la seva passió, mort i resurrecció.

Quines són les ambicions dels homes i dones d'avui? Quines són les meves?

És la solidaritat de Jesús envers els més dèbils, els petits, els pobres, els menystinguts i marginats de la societat, el que va configurant la meua vida de seguiment de Jesús, de presència en el món on visc?

Mc 10, 13-16 (**Jesús i els infants**)

Decepció davant dels deixebles.

Jesús s'indigna davant l'actitud dels deixebles envers els infants, els petits...

Abraçant-los, manifesta l'amor preferencial de Déu per ells.

Em costa atansar-me als més pobres i sofrents?

*Tinc por de fer-ho per no complicar-me la vida?
En la pregària, faig l'esforç de veure Déu en cadascun d'ells?*

Mc 10, 17-29 (**L'home ric**)

Decepció davant dels rics.

L'home ric està preocupat per guanyar-se la vida del més enllà, ja que la d'ara la té assegurada.

Jesús li fa mirar la vida d'ara, la vida dels altres que no la tenen segura, i li fa responsabilitzar-se de la vida dels pobres.

Per a l'home ric, passar de la riquesa a la pobresa, de la seguretat a la inseguretat, del privilegi social a la condició de marginat, és un terror.

El meu projecte de vida és solament de cara a mi, o els altres hi ocupen un lloc preferencial? Em sento responsable de la vida dels altres?

El meu afany continua sent posseir, o anar despullant-me del que tinc per posar-me a compartir-ho amb els pobres?

Puc dir que la meua vida la comparteixo amb els pobres?

Mc 10, 32-45 (**Jesús anuncia per tercera vegada la seva mort i resurrecció**)

Decepció davant dels deixebles.

Jesús va al davant dels deixebles, el segueixen amb por, són incapaços d'atrapar-lo, de comprendre'l. Encara somien en expectatives messiàniques triomfants.

Jesús els proposa el "calze" i el "baptisme", símbols de la seva passió. I els obre els ulls al que passa al voltant: l'abús polític sobre el poble.

Per Jesús el poder és servei, i ell donarà la vida per rescatar la humanitat d'allò que porta a la mort, l'abús de poder i les injustícies.

M'ha fet por algun cop seguir Jesús?

Tinc por de lluitar amb els altres contra el poder abusiu i les injustícies?

Quin ha estat el "calze que he begut" i el "baptisme" en què he estat submergit en alguns moments de la meua vida?

He sentit en mi el pes de l'abús del poder, de tantes injustícies que es cometien en la nostra societat?

Quins signes d'esperança i de vida he vist en el món?

Desenllaç del conflicte i de les decepcions

Els conflictes de Jesús amb el poder religiós i polític, la seva postura davant la Llei i el Temple, com també les decepcions que ha anat experimentant durant els darrers anys, arriben al seu punt màxim i el porten a la mort en creu i a la seva resurrecció.

Mc 11,1-33 (**Entrada de Jesús a Jerusalem. Purificació del temple**)

Conflicte amb els grans sacerdots i mestres de la Llei, controladors del Temple i de la Llei.

Són significatives les paraules de Marc quan diu que Jesús després d'entrar al Temple, com que era el vespre, "després de donar una mirada tot al voltant" va sortir cap a Betània. L'endemà fa aquell gest provocador, carregat de simbolisme: treure els qui compraven i venien, i bolcar les taules dels canvistes... Davant d'això els grans sacerdots i els mestres de la Llei buscaren com podrien fer-lo morir.

Entre aquestes dues narracions s'hi troben les narracions d'una figuera que no dona fruit perquè no era el temps, i que l'endemà la figuera s'havia assecat de soca-rel. Per Marc la figuera és símbol del Temple. Per Jesús el Temple, centre del poder religiós d'Israel, no solament ja no dona fruit, sinó que s'ha assecat de soca-rel. Un dels pilars intocables de la fe d'Israel, Jesús el dona per acabat. Els grans sacerdots i mestres de la Llei són els responsables de l'ortodòxia del culte al Temple i de la Llei, sobretot respecte a la puresa. Amb el seu poder manipulen Déu davant del poble, i Jesús, amb els seus gestos, paraules i fets, fa una crítica al poder religiós per tantes interpretacions falsejades del projecte de Déu sobre la vida del poble i sobre la seva pròpia identitat. Jesús vol donar esperança d'alliberament al poble, i un obstacle n'és l'estructura excloent i marginadora del poder religiós del Temple i de la Llei.

Mc 12,1-12 (**Paràbola dels vinyaters homicides**)

Jesús desemmascara la conducta homicida dels sacerdots del Temple, dels mestres de la Llei i els notables.

El poble ja no pot esperar res del poder religiós que s'ha convertit en factor de mort.

Mc 12,13-17 (**El tribut al Cèsar**)

Jesús és temptat a quedar malament davant del poble o davant del poder polític dels romans. Els fariseus i els herodians cerquen que el poble li giri l'esquena, o que els romans l'eliminïn. Per a Jesús no és un problema ni ètic ni polític, sinó religiós. Doneu al Cèsar la seva moneda, de la qual heu fet el vostre ídol, i doneu a Déu el lloc que ha d'ocupar en la vostra vida.

Mc 12,28-34 (**El primer manament**)

Un mestre de la Llei està preocupat per saber quin era el primer manament (els fariseus havien concretat en 613 els manaments de la Llei, dels quals 248 eren preceptes i 365 prohibicions). Jesús li respon amb la confessió jueva més ortodoxa i tradicional, però hi afegeix com un segon manament: estima els altres com a tu mateix. El mestre de la Llei reconeix la raó més profunda de tot el que Jesús deia i feia. Havia entès el nucli del conflicte que Jesús tenia amb les autoritats jueves, que donaven més importància a les pràctiques religioses que al compromís amb la vida, al culte més que a la misericòrdia i a la justícia. Ha comprès que el Déu de Jesús és un altre Déu, és el Pare, a qui importa més la vida dels seus fills que els sacrificis, els dejunis i les pregàries rituals. Per això Jesús li diu: no ets pas lluny del Regne de Déu.

Mc 12,38-44 (**Acusacions contra els mestres de la Llei i l'ofrena d'una viuda pobre**)

Jesús ens ensenya a mirar amb els ulls de Déu, per a qui el que val no és la quantitat, sinó la qualitat; per a qui la gent val pel que és, no pel que té o pel que pretén valer; a valorar un món que no es compra amb suborns i privilegis, on ningú domina sobre ningú, ni hi ha qui exclougui l'altre.

Mc 13,1-2 (**Jesús anuncia la destrucció del temple**)

Jesús surt del temple i no hi entrarà més, volent expressar que Déu retira la seva presència d'aquell lloc.

Mc 14, 15 i 16 (**La mort i resurrecció de Jesús**)

- Mc 14,1-2 (**Complot contra Jesús**)

La decisió d'apoderar-se de Jesús i matar-lo ja està presa pels grans sacerdots i mestres de la Llei.

- Mc 14,3-9 (**Unció de Jesús a Betània**)

Jesús és conscient que s'atansava el moment de l'opció definitiva. Betània és el poble dels seus amics on troba refugi. Una dona l'ungeix amb perfum. Jesús ho interpreta no com a signe de triomf, sinó d'anticipació del seu destí, evitant falses perspectives i ambicions dels seus deixebles.

- Mc 14,10-11 (**Judes s'ofereix per traïr Jesús**)

A Judes Jesús ja no li dóna garanties per a les seves ambicions i desitjos; l'ha desenganyat, per ell Jesús no és el Messies que el poble espera.

- Mc 14,12-16 (**Preparatiu del sopar pasqual**)

Tornar a Jerusalem era tornar al perill, però Jesús havia disposat el lloc on celebrar el sopar. Només ell i els seus dos deixebles enviats sabien el lloc on soparien clandestinament.

- Mc 14,17-26 (**L'últim sopar**)

Durant el sopar Jesús comunica als seus deixebles una cosa que l'angoixava: un de vosaltres em traïrà. Una nova decepció de Jesús. Això enterbolia l'alegria de la festa. Tots sospitaven de tots. Per acabar amb els malentesos Jesús fa una doble acció profètica de tipus simbòlic: Jesús volia que veiessin com un es parteix i es comparteix per donar vida. En aquest símbol es farà present en tota la seva densitat el que ell ha estat. Això que passa amb el pa és el que passa amb mi: seré partit i repartit per donar vida. Sóc

això: pa que es parteix i es reparteix. Aquest pa sóc jo. I el mateix fa amb la copa de vi, per descobrir-los el sentit de la seva vida: sóc sang que és vessada per tal que tota la humanitat esdevingui poble de Déu. I els convida a associar-se a aquesta mateixa causa i a assumir el mateix destí menjant aquell pa i bevent d'aquella copa.

- Mc 14,27-31 (**Anunci de les negacions de Pere**)

Acabat el sopar, camí de Getsemaní, Jesús diu als seus deixebles: Tots fallareu, us escandalitzareu de mi, us penedireu d'haver-me seguit. Pere i els altres deixebles manifesten la seva decisió de no fallar-li i morir amb ell si cal. I diu a Pere: aquesta nit em negaràs tres vegades.

- Mc 14,32-42 (**Pregària de Jesús a Getsemaní**)

Els seus deixebles no comprenen la gravetat de la situació. Jesús els comunica el seu esglai i abatiment, i els diu: sento a l'ànima una tristor de mort. Tinc por del que em pugui passar i que tot el treball que he fet s'enfonsi. En la seva pregària creu que si no actua el Pare ningú creurà. Si ell mor, ningú creurà que els pobres siguin els benaurats, que els últims seran els primers. Però Jesús sap també que el seu Pare només sap oferir-se amb amor al desvalgut i exposar-se a ser rebutjat en el seu mateix amor. Així és com Déu està en la història, silent i respectant la llibertat dels humans. I Jesús no fuig, es fia del Pare i assumeix aquesta fidelitat que li deu fins al final, lliurant-se a les mans dels poders d'aquest món i de la violència humana, en l'espera que aquest gest seu desemmascari les forces de la mort.

En aquesta soledat que experimenta Jesús davant d'aquest silenci del Pare, cerca el suport dels seus amics, però els troba dormint. Per molta decisió interior que hom tingui, la debilitat és gran en el moment de la temptació.

- Mc 14,43-52 (**Jesús és detingut**)

Amb un petó de Judes, és detingut Jesús. Un dels deixebles intenta iniciar la resistència. Però Jesús no respon ni amb la

violència ni amb la fugida. I davant d'això els seus l'abandonen i fugen, i el deixen sol.

- Mc 14,53-65 (**Jesús davant el Sanedrí**)

Pere, de lluny, va seguir Jesús fins a la casa del gran sacerdot. Tot el Sanedrí amb els grans sacerdots ho tenien tot preparat per condemnar-lo a mort, però no se'n sortien per manca de causes clares. Jesús estava decidit a deixar la seva defensa a mans del seu Pare i callar. Però davant la pregunta directa que li fa el gran sacerdot –“Tu ets el Messies, el fill del Beneït?”–, Jesús decideix parlar. Ara ja no cal amagar res per defensar-se, la mateixa mort serà la que revelarà plenament que ell és el fill de Déu i de quin Déu és fill. I va contestar: Sí, sóc jo.

- Mc 14,66-72 (**Negacions de Pere**)

Pere, en canvi, delatat com a seguidor de Jesús, ple de por, nega tres cops conèixer Jesús. I esclata en plors en recordar les paraules de Jesús: abans del segon cant del gall m'hauràs negat tres vegades.

- Mc 15,1-5 (**Jesús davant de Pilat**)

La nit fou fecunda per al Sanedrí: Jesús fou detingut, condemnat, injuriat i maltractat. Ara, quan neix el dia, el Sanedrí reunit dóna validesa a tot el que es va fer a la nit, i fa la darrera jugada mestra per treure's de sobre Jesús sense haver d'enfrontar-se amb el poble i aconseguir extirpar la memòria i el perill que va significar el moviment de Jesús. Porten Jesús a Pilat perquè el condemni i l'executi. Jesús moriria com a maleït de Déu, fora de la ciutat, amb la mort més ignominiosa. Davant de Pilat no acusen Jesús per motius religiosos, sinó polítics. Pilat preguntà a Jesús: Tu ets el rei dels jueus? Jesús li respon amb una frase que equivalia a una negativa: això ho dius tu, no jo.

- Mc 15,6-15 (**Jesús, condemnat a mort**)

Pilat s'estranya que l'acusat no es manifesti ni agressiu ni violent. Pensant que podria alliberar Jesús, proposa deixar lliure un pres

amb motiu de la Pasqua jueva. Dóna a escollir al poble: Barrabàs o Jesús. La jugada no li va sortir bé. Els grans sacerdots van incitar la gent perquè demanessin la llibertat de Barrabàs i la crucifixió de Jesús. El poder religiós jueu guanya. El poble que, feia uns dies, havia aclamat Jesús com el rei que ve del nostre pare David, ara el condemna a mort. Pilat va cedir.

- Mc 15,16-20 (**Burles dels soldats**)

Pilat va lliurar Jesús als soldats perquè l'assotessin. Després d'assotar-lo es van divertir burlant-se d'ell, vestint-lo de porpra, coronant-lo d'espines i homenatjant-lo com a rei.

- Mc 15,21-32 (**Crucifixió de Jesús**)

Van carregar a Jesús el pesat tronc que serviria de travesser de la creu. Obliguen Simó de Cirene, que venia del camp, a dur el tronc, davant la por que Jesús se'ls morís abans de ser crucificat. Arribat al Gòlgota, el van crucificar. Era al voltant de les 9 del matí. Dalt la creu la causa de la condemna: El rei dels jueus. Per donar més força a la condemna i insistir en la perillositat de Jesús, el crucifiquen enmig de dos bandolers com a cap de subversius. Els grans sacerdots el contemplen triomfants, el poble l'insulta i se'n burla. Els seus l'han abandonat.

- Mc 15,33-41 (**Mort de Jesús**)

Arribat el migdia, es va estendre una foscor que va durar fins a les tres de la tarda. Jesús va cridar en arameu: Eloí, Eloí, lema sabactani? Que vol dir: Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?, volent manifestar que no comprenia per què no havia pogut ser d'una altra manera, per què no s'havia fet present com el seu salvador. Des de l'experiència de la seva limitació, tot preguntant, es dirigia a Déu assumint la distància que hi havia entre la criatura i el creador, acceptant que no li competia conèixer la raó de tot allò, i acollint el silenci del Pare. I llançant un gran crit va expirar. En aquest moment, quan semblava que els caps jueus havien triomfat esquinçant la vida de Jesús, destrossant les esperances dels seus seguidors, arrencant d'arrel tota possibilitat de continuar

la seva causa, al Temple hi passà quelcom de semblant: la cortina del santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. Déu abandona el santuari, no pot seguir en el centre d'aquell sistema que exclou els seus fills i matava al seu Fill. Allà ja no hi ha vida. La mort de Jesús fou el seu triomf, perquè quedava al descobert la maldat dels pietosos, que donen més importància a les lleis que a la persona humana i que per defensar els drets de Déu violen els drets de la persona. Morint Jesús fora de la ciutat, havia consagrat els marges com a lloc de Déu. S'havia acabat la distància entre el sagrat i el profà, la barrera que la llei de la puresa posava entre Déu i els homes i dones. Mai més Déu tornaria a estar tancat i separat del seu poble.

El centurió romà digué: És veritat, aquest home era Fill de Déu. Haver sofert el que va sofrir, experimentar el seu abandonament i mantenir-se encara en diàleg amb el seu Déu... solament pot fer-ho qui és de debò el seu Fill.

Des de lluny s'ho miraven unes dones que havien seguit Jesús a Galilea i havien pujat amb ell a Jerusalem. Tots els deixebles, homes, havien desaparegut. Estaven amagats plens de por, frustrats per haver-se deixat portar per una il·lusió. El silenci de Déu, que desautoritzava tot el que Jesús havia dit i fet, els escandalitzava. Totes les esperances havien estat un engany. No era cert que Déu és Pare, ni que el seu Regne és a la porta, ni que els pobres són benaurats, ni que el poder religiós del poble jueu és estèril, ni que cal morir per donar vida. La veritat continua sent que els privilegiats són els de sempre, que la riquesa és senyal de benedicció, que el poble pobre i pecador és exclòs del regne i de les promeses, que apartar-se de la llei de la puresa i de totes les prescripcions és motiu de maledicció i de mort.

- Mc 15,42-47 (**Sepultura de Jesús**)

Al capvespre, com que era vigília de la Pasqua, es presentà Josep d'Arimatea, membre del Sanedrí, que simpatitzava amb Jesús i esperava també l'arribada del Regne de Déu, per donar sepultura al cos de Jesús. Fou l'únic que s'atreuï a posar-se en públic de part de Jesús. Aconseguí permís de Pilat per enterrar Jesús. Va baixar

Jesús de la creu, l'embolcallà amb un llençol i el va dipositar en un sepulcre tallat a la roca. Era tot el que es podia fer per ell: rescatarlo de ser enterrat a la fossa comú.

Què podien celebrar els seus en aquella nit de Pasqua jueva? Fins i tot devien sentir que quelcom molt íntim de la seva fe jueva s'havia trencat. Tot els sonava a buidor. Era la Pasqua més absurda que havien viscut.

Es va fer fosc i va començar el primer dia de la setmana. La decisió estava presa: calia desfer el camí i retornar a la fe dels pares, deixar Jerusalem i refer aviat la vida.

- Mc 16,1-8 (**El sepulcre buit**)

Les dones no es van resignar. Havien d'anar a ungir el cos de Jesús per expressar-li el seu darrer homenatge d'amor. Van trobar apartada la pedra de l'entrada al sepulcre. A dins hi havia un jove vestit de blanc. Aquí tenim ja un llenguatge simbòlic, és a dir, les dones van tenir una experiència de Déu que els feia comprendre el que havia passat amb Jesús. S'esglaiaren. És la reacció normal que les persones tenim davant una experiència de Déu. I Déu respon sempre amb les mateixes paraules: No us espanteu, no tingueu por. I aquí tenim el missatge de Déu: Vosaltres busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat: ha ressuscitat, no és aquí, en el lloc de la mort. I no us quedeu aquí, que no hi ha res seu. Aneu a dir als seus deixebles i a Pere: Ell va davant vostre a Galilea; allà el veureu, tal com us va dir.

Les dones sortiren del sepulcre i no digueren res a ningú, perquè tenien por. Els seus deixebles van tardar molt a deixar-se convèncer que la força de Déu havia rescatat Jesús de la mort.

Conclusió

Solament pot experimentar-lo com a ressuscitat qui vagi a la Galilea a seguir-lo, caminant rere d'ell, continuant la seva causa. El seguiment de Jesús és l'única expressió vàlida de la fe en ell. Només el qui vagi a la seva Galilea veurà Jesús i serà tal la seva experiència que de res ja li serviran els relats de les aparicions per creure'l i sentir-lo ressuscitat.

Per això Marc acaba aquí el seu evangeli. Som cadascú de nosaltres que l'hem de continuar i completar, seguint cada dia Jesús en la nostra Galilea, en la nostra vida, on compartirem amb ell conflictes i decepcions. És en la nostra vida on Jesús segueix caminant davant nostre, al costat dels pobres, compartint amb ells la taula i el pa, seguint donant vista als cecs, fent parlar els qui no tenen veu, alçant el poble perquè camini, convivint amb els pecadors, donant esperança a la gent, enfrontant-se amb els poderosos, mantenint la flama de l'amor i la causa de la vida.

Números publicats en aquesta col·lecció

- 01** - L'autenticitat militant - Teodor Suau
- 02** - Jesucrist fa possibles l'home i la dona nous i els impulsa a l'evangelització - Xosé A. Miguélez
- 03** - L'estudi d'evangeli - Florenci Costa
- 04** - La revisió de vida - Josep Soler Llopart
- 05** - L'evangelització - Julio Lois
- 06** - Ser responsable a l'ACO - Comissió de Formació
- 07** - Acollir la persona en la seva dignitat de filla de Déu- Oriol Xirinachs i grups de revisió de vida de l'ACO
- 08** - Llegir els evangelis avui - Agustí Borrell
- 09** - Ser militant avui - Diversos autors
- 10** - 50 anys: l'experiència actual de l'ACO - Divuit testimonis
- 11** - El retrat del moviment. Reflexions arran de l'enquesta realitzada als militants de l'ACO
- 12** - Ser consiliari o consiliària a l'ACO - Comissió de consiliaris
- 13** - Viuen en Déu. Record dels nostres difunts - Diversos autors
- 14** - L'evangeli de Marc. El camí del deixeble de Jesús - Josep M. Soteras
- 15** - En què creiem? - Josep Lligadas
- 16** - Els infants: obrir portes i preparar camins - Jaume Gubert
- 17** - La política, per al bé de tothom - Diversos autors
- 18** - Fer revisió de vida a l'ACO - Oriol Garreta
- 19** - Militància sociopolítica i espiritualitat - Jesús Renau
- 20** - Notes sobre la crisi econòmica - Josep M. Bricall
- 21** - Pau, l'apòstol de Jesucrist - Jordi Latorre
- 22** - L'opció pels pobres - Florenci Costa i vuit testimonis
- 23** - Els llibres bíblics dels profetes - Joan Ramon Marín
- 24** - La indignació de Jesús -Josep Jiménez Montejo

ACCIÓ CATÒLICA OBRERA

 www.acocat.org
 hola@acocat.org

 facebook.com/aco.acciocatolicaobrero
 [@ACOCat](https://twitter.com/ACOCat)